

gennemsnitlig gaaet op fra $\frac{1}{5}$, altsaa $\frac{2}{10}$, til $\frac{3}{10}$, men efter at Skattelovene ere traadte i Kraft, er Forholdet forandret saaledes, at dette Tal er gaaet op til $\frac{4}{10}$, og det har haft den Følge, at man i forskellige Byer er kommen meget langt ned med det Beløb, som skal svares af Folk, for at de skulle høre med til den højst-beskattede Del. Man er saaledes i en enkelt By kommen ned fra 64 Kr. og nogle og fir-sindstyve Øre til 14 Kr. Og det er gennemgaaende Tilfældet; for alle 23 Byer tilsammen er man kommen ned med $31\frac{1}{3}$ pCt. Altsaa var der god Grund til i den ovennævnte ny § 10 ikke at genoptage den Bestemmelse, som var givet ved Kommunal-loven af 26. Maj 1868, om, at denne Femtedel skulde have svaret mindst de $\frac{2}{3}$ af Kommunens samtlige Skatter, eftersom den har vist sig at være aldeles illusorisk nu, saaledes som Eksemplet fra Esbjerg og senere fra Maribo viser. Der er, som jeg nævnte før, adskillige Byer, hvor Forholdene ere blevne aldeles forrykkede. — Jeg har kun villet gøre denne Bemærkning overfor det ærede Medlem for at berigtige, hvad han udtalte, at denne Femtedel efter Lovforslaget i Fjor kun skulde svare Halvdelen af Kommunens Skatter i Stedet for $\frac{2}{3}$.

Indenrigsministeren (Sigurd Berg): Jeg har i sin Tid her i Tinget udtalt mig udførligt om de Ændringsforslag, som nu paa ny foreligge, og har haft Lejlighed til at betone, at adskillige af dem vare af den Karakter, at jeg maatte være principielt imod dem og følgelig paa ingen Maade kunde give dem min Tilslutning. Jeg skal da ikke her ved denne Lejlighed komme nærmere ind paa disse Ændringsforslag, da jeg forstod den ærede Ordfører for Forslagsstillerne (A. Hage) saaledes, at der skulde ses rent formelt paa disse Ændringsforslags Fremsættelse, og at denne i Virkeligheden skulde betyde et Ønske ogsaa fra den Side om, at man snarest muligt maatte komme til en Forhandling i et Fællesudvalg. Saa vidt jeg hørte den ærede Ordfører, motiverede han udtrykkelig Ændringsforslagenes Fremsættelse herved, og da jeg ganske deler dette Ønske om, at det snarest muligt maa komme til et Fællesudvalg, kan jeg altsaa for saa vidt kun være tilfreds med, at der aabnes Udsigt hertil. Jeg betragter det som et Trin videre paa denne Sags Vej, at vi naa til et Fællesudvalg; det vil da der vise sig, om der nu er Betingelser for, at man kan forhandle sig til en Løsning, hvilket jeg meget

vilde ønske. Men selv om det skulde vise sig, at der ikke er saadanne Betingelser til Stede, vil der dog i alle Tilfælde skabes den fornødne Klarhed over, hvor man til syvende og sidst har de forskellige Partier i denne Sag, og ogsaa dette Stadium skal denne Sag i saa Fald igennem. Men jeg gentager, hvad jeg allerede udtalte ved Sagens 1ste Behandling, at det er mit Haab, at man gennem et Fællesudvalgs Forhandlinger — altsaa Forhandlinger i et Udvalg, hvor Repræsentanter for de to Ting mødes til direkte Forhandling — vil naa til en Løsning, som ogsaa Regeringen kan give sin Tilslutning, og idet jeg, ligesom det ærede Medlem for 10de Kreds (Frijs-Frijsenborg) vil antage, at der under disse Forhandlinger vil komme Muligheder frem, som ikke nu er formede, skal jeg gerne paa ny erklære, at for saa vidt der under disse Fællesudvalgs-Forhandlinger viser sig Adgang til at komme til en virkelig Realitetsforhandling i Overensstemmelse med Lovforslagets Hovedprincip, skal jeg bidrage, hvad jeg evner, til at Sagen kan blive ført igennem.

Hage: Det ærede 7de Medlem for 1ste Kreds (Brandes) henvendte forskellige Ord til mig, men pointerede i øvrigt stærkt, at Afgørelsen mere laa hos det ærede 2det Medlem for 10de Kreds (Frijs-Frijsenborg), som efter det ærede Medlems Mening var den mægtigste Mand i Landet — jeg erindrer ikke, om det var i det hele taget, eller om det kun gjaldt Politik. Naar det ærede Medlem nu har den Opfattelse, at det ærede 2det Medlem for 10de Kreds, som jo ogsaa har været Formand i det tidligere Udvalg om denne Sag, har den afgørende Stemme derom, ved jeg ikke, hvorfor han vil beskæftige sig saa meget med min Ringhed, som kun repræsenterer et Mindretal, og hvis Ord altsaa ikke har nogen afgørende Indflydelse. Det maa vel nærmest have været for at faa Lejlighed til at rette et lille fornøjeligt Angreb paa Højre, hvad det ærede Medlem jo ogsaa nærmere udførte. Det ærede Medlem udtalte, at nu var jeg villig til Forhandling, medens jeg tidligere havde stillet mig ganske afvisende. Det morer mig nu for Resten at høre denne Udtalelse fra det ærede Medlem, fordi jeg andetsteds har set mine Ord ved 1ste Behandling af denne Sag fortolkede saaledes, at jeg var ganske uvillig til Forhandling, det var et rigtig gammelt krast Højreord, jeg havde udtalt. Det ærede Medlem havde altsaa en anden Opfattelse